

пристъпва вечерното мълчание да възвѣсти, че вечерницата изгрѣва...

Денътъ си отива.

Само звънътъ на хлопотаръ се отеква сегистогисъ откъмъ чарадата, сѣкашъ приглася на подкършена пѣсень отъ меденъ кавалъ, надуло го вакло овчарче, надуло го, че душа си кѣса въ него.

По полето се изправятъ уморени копачи, подпрѣли дръжцѣ на мотики, погледватъ чарадата, че време е и за тѣхъ да се прибиратъ. Погледватъ къмъ слънцето и пакъ копанта започватъ, захванатъ редъ баримъ да свършатъ...

...И кога църковното клепало, чакана вечеръ възвѣсти — всички мотики оставятъ, дѣсница кръстъ на гърди направя и едни слѣдъ други, въ дружина къмъ село поематъ.

Полето бавно пустѣе.

Здрачъ се спуща по хълми и изъ долини; вечерницата трепетно изгрѣва; изъ пролома бързеца леко повѣва — и топла вечеръ настѣпва...

Всѣки е поелъ съ радостъ къмъ домъ отъ дневенъ трудъ да си отдѣхне и за утрѣшенъ день сили да сбере. А тамъ низъ стройни тополи, гдѣ мѣнци още придрънкватъ, край студенъ бистръ кладенецъ — току се прилѣй задъхааъ воленъ гласъ: младъ гурбетчия отъ дългъ пътъ се завръща, край кладенеца минава и пѣе, задѣтъ отъ тежка мѣка по либе; че той по него умъ губи, а то му дума не дава. Гжститѣ вълни на буенъ гласъ се прѣливатъ надъ село, сърдца на всички да сгрѣе, душитѣ да имъ подлуди, дано му либе повѣрва.

Селото пѣсень зачуло, сѣкашъ се сгушва низъ сѣнки по сладко съ пѣсень да заспи...